

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van
Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe
der Societeyt Iesv**

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

§. 3. Bekoringhe van ydele glorie.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

S. 3. Bekoringhe van ydele glorie.

VAN dese bekoringhe is sy menighmael, ja heele jaeren ghequollen gheweest: Want den vyant desen strijt gemeynelijck ende sonderlingh voorwent aen uytmuntende zielen, wetende dat de ghene die aen alle andere bekoringhen kloeckelijck wederstaen, door dese bekoringhe lichtelijck vallen. Eenen van de voornaemste tochten in dese stoffe sal ick hier voorstellen, ende de waepenen by-brenghen, met de welke *Agnes* dese aenvechtinghen wederstaen ende overwonnen heeft.

Den 2. Februarij 1638. S'avonts voelde sy van verre eenen wint van ydele glorie aen-komen in deser voeghen. Dat sy vele ende groote gratien van Godt ontfanghen hadde volghens haer verdiensten, ende weerdigh was om boven andere inde oogen der menschen geacht te worden. *Dit viel my seer drolligh, seght sy, ende ick verstiet terstont dien duyvelschen wint, ende keerde my tot mijnen Niet. Ick aensagh klaerlijck wat ick van mijn selven was ende vermocht: Niet, niet met alle. Ende daer teghen insiende van wie ick was, dat ick ben, van 't beginsel, tot nu toe; te weten, van Godt almachtigh, van den welcken ick alles ontfanghen hebbe, sonder 't minste van mijn verdiensten, maer enckelijck door sijn gaetheyt; soo offerde ick wederom alle gratien inden selven oorspronck, waer uyt ick de selve ontfanghen hadde. Offerde oock mijn selven om alle d'ontfangen gratien aen den ghever weder te gheven, om die aen een ander uyt te reycken, die 't hem ghelieven soude, ende my 't allen ooghenblick tot mijnen Niet te brengen naer sijn wel-behaeghen.*

Dit waeren de waepenen die sy alsdan ghebruyckte teghen

tegen dese helsche-invallen, verachtende door Godts gratie het vier dat den vyant teghen haer uytspoogh, ende sich keerende tot haeren Niet, Maer den vyant en gaf den moet niet verloren: Sy wiert wederom met de selve quellighen aengetaft, als sy haer nachghebedt soude doen, als wanneer sy hem voelde aenkomen met de selve ghedachten, als aenlockende om in haer ziele binnen ghelaeten te worden. *Maer met de voorschreven insichten, seght sy, bleef desen aenbrengher buyten, ende verre van my, om my onverhindert met mijnen Bruydegom te laeten spreken.*

Ten tijde van 't gebedt was sy vry van dierghelijcke quellighen. *VWant onsen Bruydegom, seght sy, is den aenstoker tot het goet, den ghever van het goet, ja den bidder self.* Soo dat den vyant haer alsdan gherust liet met haeren Beminden, ende als van verre stont, sonder sich te verfstouten naerder te komen, daer soo vierige ziele in haeren Godt als verslonden was.

Sy bemerckt hier, dat het ghebedt d'alder-sterckste waepeninghe is teghen alle d'aenstooten der helsche vyanden: Ende seght, dat dese vyanden de selve inblaefinghen wederom hernaemen, als haer ghebedt ghe-eyndicht was: Nochtans niet altijd met het selve ghewelt, maer den eenen tijdt stercker als den anderen.

Somwijlen waeren dese bevechtinghen soo krachtighe ende soo moeyelijck, dat sy tot eenighe vervaertheit ghebrocht wiert; 'welck haer een teeken was dat dese vuyle beest naerderde. Alsdan liet sy dese gedachten als ongheacht voor by gaen, sich in haeren Niet onderhoudende: **Aen Godt** almachtigh van alle dinghen, eere ende glorie ghevende, die hem toe quam;

Qq 2

ende

ende aen haer selven niet dan alle verachtinghe ende versmaedinghe, met offer om 't sijnder liefde oock verplettert te worden. Soo gonghen dese ydele ghedachten wederom te niet.

Sy bemerckt hier oock dat-men in dierghelijcken strijt met den vyant, gheene invallende vervaertheden en mach involghen, maer kloeckmoedelijck moet wederstaen. *VWant, seght sy, dit is den aert van den duyvel: Als een ziele, die hy bestrijdt, vervaert wort, dan vernaerdert sich die hooveerdighe beeste tot ons, ende meynt den strijt half ghewonnen te hebben. Maer als een ziele hem misacht, ende nochtans op haer hoede is: Dan laet hy den moet sincken, ende wijckt, ende moet beschaemt vertrecken.*

Dese tentatie bleef twee daeghen dueren: Naer de welcke dit helsch serpent hier mede wederom aen quam, dese ydele ghedachten teghen haeren wille opdringhende. Sy keerde sich vierighlijck tot Godt: Protesterende inde teghenwoordigheyt van alle de Heylighen, ende van de Hemelsche Koninginne in Godt, dat dese ghedachten teghen haeren wille waeren, ende niet anders socht, noch iet anders haer toe quam van haer selven, als versmaetheyt van alle menschen, ja den diepsten afgrondt der helle.

Om haeren vyandt noch meerder spijt aen te doen, ende teghen alle verydelinghe haer selve noch meer te verstercken, verwekten sy haer selven om een overgrootte verachtinghe t'onderstaen, die sy met dese woorden beschrijft. *Ick verweckte in my door Godts grazie een meerdere begeerte van versmaedheyt, ende versocht van Godt dat hy soude gheheughen, dat ick van alle die in dese stadt sijn door alle de straeten op ende neer met slyck ende dreck mocht geworpen worden, ende met de voeten vernielde.*

nielt ende gemorselt, ende aldus te niet gedaen worden, ter liefde van dien, aenden welcken alle eere ende glorie toekomt. Ick nam voor my V. Eerw. in Godts plaetse te bidden, dat my dit van Godts weghen door V. Eerw. soude toegheslaen worden: ende dat voor my eenen wyt roeper soude gaen die over-al soude roepen, dat alle die inde stadt zyn, soo kleyn als groot soude te voorschyn komen, ende my alsoo handelen, gelyck voorschreven is: dat dit aen een ieder gheorloft was, ende dat dit my toe-quam. Ick bevont my in dese begeerten soo onsteken, dat ick meynde, dat ick 't al gevoelde. Daer mede gongh ick d' alderonweerdighste te ruste, in den brandenden schat van mynen Bruydegom hem met sijn selven om-vattende in sijne liefde, ende aldus viel ick in slaep.

Sy gebruyckte noch eenen anderen schilt, soo teghen dese bekoringhe als andere: te weten, de rechtfinnighe verklaeringhe aen haeren Biecht-vader van alle 't ghene haer ziele onrustigh maecte: welcken middel sy seer baetigh bevont te wesen.

§. 4. Bekoringhe teghen den H. Ignatius ende de Societeit.

Ontrent den Feestdagh vanden H. Ignatius des jaers 1637. quam den vyandt haer bekoren met grooten af-keer vanden aenstaenden Feestdagh, en met groote walge tegen de Societeit. De bekoringe begoft in haer gewoonlijk nacht-gebet, door soo groote onlustigheyt, dat sy buyten haer gewoonte sich moest gewelt doen, om 't selve te voltrecken. Sy versocht ootmoedelijck den Goddelijcken bystant, om dese tegenwillighe ghedachten te versetten: maer en wiert niet verhoort. Want dese bekoringhe duerde heel den nacht, ende groeyde noch meer den volgenden dagh,